Stockholm den 10 Mars 1893.

LKJS acc. nr Ha 232

A. G. Blomqvist

Hornsgatan n:o 36.

Bondvisor, Variété-bitar
och
Positivslagdängor m. m.

Uppnotkade af:
A. G. B.

Haga-marschen.

Kom bröder låt oss vandra
Uti gröna skogar vandra
Uti skogens blomsterprydda salar vandra
Låt oss sjunga vår sång
Lustigt och gladt hela dagen lång

Hör hur lärkan slår sin drill
i högan skyn
Hur bäcken hoppar glad
Emellan gröna blad
Se hur solen lyser skönt vid
skogens bryn
Allt är lif och lust och fröjd
Allt jubla högt mot himlens höjd
la la la

Gjöflicka vär
Liksom en engel du står

Likt blomsterkransar dettt här
Kring nejden framdu går
Ljuf dal och vik
Du lyser skönt uti solens gyllne strålar
Härligt för oss målar
Hur ~~bäcken~~ strålar
Du lyser ännu skönt
Hurra! Hurra!

Fra Diavolo

1. Zerlina

Se der åt klippans branter
Den stolte höfdingen står der
Trotsig stödd på sitt gevär;
Hans trogna vän det är
Han vallkas dessa kanter
Med röda fjäderbusken prydd
Kappan emot köld hans skydd:
Af sammet rikt är sydd
Daner! Stormvinden uppenbarar

Hans namn och eko svarar:
Diavolo! Diavolo! Diavolo.

2.

Han skänker ej förskoning
åt fienden som motstånd gör
men mot den sköna, som sig bör
Han artigt sig uppför.
Då någon till sin boning
Han fört, så hardet ofta händt
att när han henne återsändt
Han tankfull hemåt vändt
Daner! Ingen kandet förklara
Grannarna viska bara:
Diavolo! Diavolo! Diavolo!

3. Markisen:

Min barn man kan sig ira
Iej ryktet öfverdrifva plär
Hvem vet om allt som taget är här
Af honom taget är

Att grannarna förvirra
man ofta löjvain skyller på
Och mången älskare tar nå
Sitt mål inkognito
Damen! Skalkar äro de alla
Hvarenda kan man kalla
Diavolo! Diavolo! Diavolo!

Qvinnor! O champagne.

1.

Jag kommer från en festlig bal
Ar lite sätt man ser
Bland damerna jag gjordt mitt val
Hvar tärna jag tillber.
Först bjöd jag upp en en täck blondin
Gudomlig valsen var
En växt som hinden smärt och fin
En kyss i smyg jag tar.
Att vara med om slik kampag

Det är förtjusande
Och får man sig en sqvätt champagne
Bli allt berusande.

II.

I unga dar

L. Bondesson.

För va jä vacker må ni tro.
fast nu jä blifvit rasande ful,
Och alla töser skulle glo.
Och titta på mej lite smul
Men de va uti unga dar
Ja de va uti unga dar
unga dar unga dar, unga daaaaar
Ja de va uti unga dar.

#

Min näsa sken så fin och röd
Å kinderna glödde som bloss
Å ble de slagsmål för pina å dö
Så va då den sämste te slåss
Men de va uti unga dar. o.s.v.

#

Å nämndeman de skulle jä bli
för si jä va rasande klok

Men alla skrek och gämmade de
Vi vill inte ha en sån tok
Men de va uti unga dar o. s. v.

#

Å gifta mej de skulle jä må
Å skaffa en hustru te mej
Å de gick bra å roligt gick de
När jä svarte: ja, sa ho: nej.
Men de va uti unga dar. o. s. v.

#

Då sa min far, adjös, och dog
Å jä böja flaska ikring
Å hela arfvet nu jä tog
Å de va just jemt ingenting
Men de va uti unga dar. o. s. v.

#

Så lefver jä vä evelidä
Å de har jä fälle gjort jemt.
Å lefver jä ej så tänker fälle jä

Då ä jä väl döden bestämt
Men de va uti unga dar. o. s. v.

× ×
×

Hon är den enda jag har kär

För tärnan huld, mer värd än guld
Hjertats strängar ljuda må
Likt vårens dag hon ger behag.
Och är blyg som sippor små
Jag vet min mö är ren som snö
Ej på pannan moln ses stå
Dess ljufva röst ger frid och tröst
Ach hon har så vackra ögon blå
Ingen annan har jag kär
Någon ej mig tjusat så
Och hon är min hjärtevän
Ty hon har så vackra ögon blå.

Från henne skild, min älsklingsbild
Jag i drömmen längtar se
Hvart hän jag går jag alltid trår
efter rosenläpparne
Men kommer jag med skälmskt behag
I min famn hon ilar då
I dunkel natt, mitt hjertas skatt
Ser jag i dina ögon blå
Ingen annan har jag kär. o. s. v.

Vid altarrund knyts vårt förbund
Tvenne hjertan löften ta
Men kind så röd, för lust och nöd
Hon då hviskar fram sitt: "Ja!"
Min sälla dröm om makan öm
Byts i verkligheten då
När glad hon ler, förtjust jag ser
Dessa azurklara ögon blå
Ingen annan har jag kär. o. s. v.

Begrafningen på hafvet.

Öfver hafvets mörkblå vågor
Glider skeppets stolta stam
Och ur östern purpurlågor
Skrider hafvets drottning fram

Men om bord är allting stilla
Ingen munterhet och sång
Endast rodret höres drilla
Allting har sin jemna gång

Blott kaptenen höres ropa:
"Brassa akterväna back!"
Och på halfva stången slopad
Svajar skeppets sorgeflagg.

Og man skulle öfverlemna
At en kall och ödslig graf

En sjöman som har lifvet lemnadt
Och af döden ropats af.

#

Kistan den i ordning göres
Efter gammalt sjömansbruk
Och till relingen den föres
Endast gjord af segelduk.

#

Slumra ljuft i fridens dalar
Vaggad utaf vågor der
För din brud vi det omtala
Att hon misst sin hjertans ~~ver~~ kär

#

Ingen krans och ingen blomma
Smyckar denna sjömans graf
Endast vågor gå och komma
Skeppet svajar till och af.

x x
x

En Kuntisörs missöde.

En muntergök jag är som hvar man vet.
Fast inte klippt och skuren till poet
Jag är en Kuntisör af första slag
Och visor sjunger jag hvarenda dag

#

~~Min visa~~
Min visa denna ~~dag~~ gång blir glad och yr
Och handlar om ett litet äfventyr
Och nu för eder jag berätta vill
Från början och till slut hurdet gick till

#

Det var en ~~en~~ dag jag kände mig så glad
Gick derför ut och tog en promenad
Och när jag då var kommen i allén
Då fick jag syn på ett par svarta ben

#

Och för mig sjelf jag tänkte se så här
Hvad hundra tusen gubbar är det där

Jag satte af som elden vart lös
Och hann i trappet uppe en liten tös.

#

"God afton," sade jag, "min lilla vän."
"God afton," fick jag bums till svar.
Sen sporde jag: "Säg får jag med er gå?"
Och tösen sade: "Ja visst får ni så."

#

Jag bugade mig djupt och tösen neg
Jag bjöd min arm hon tog den straxt och teg
Sen gingo vi liksom ett äkta par
Och Gud skall veta att jag lycklig var
~~Och ha~~

#

Och hennes hand jag tryckte när jag gick
Och straxt tillbaka jag en tryckning fick
En febereld sig spridde i mitt blod
Jag visste knappt på hvilken fot jag stod.

#

Vi nämnde för hvarandra våra namn

Och häryckt slöt jag tösen i min famn
Vill ni bli min det sporde jag till sist.
Ack ja, hon svarade, det vill jag visst

#

Lyft slöjan, så jag bad, ni hör mig till
Hon sade, lyft den sjelf om ni så vill
Jag lydde glad men ack hvad jag blef flat
Der stod framför mig en förklädd kamrat

Fra Diavolo

Donna, ung och fager,
(Om sagan ej bedrager)
En afton Zitran tager
Och sjunger halfhögt så:
Re'n höres mötestimman slå,
Kom, smyg dig då hit på tå:
Re'n nattens skuggor nå:
Och jag allena är — hå! hå!

Dvinnas röst dig kallar,
Hur kan du dröja ~~så~~?

#

Nu är den rätta ~~stunden~~ stunden;
Ty mörk är himlarunden,
Och endast uti lunden
Hörs näktergalen slå.
Om dagen mormor passar på,
Och aldrig nånsin då
Vi begge råkas få.
Nu sofver mormor min också:
Nu är den rätta stunden,
Hur kan du dröja ~~så~~ då?

+ +
+

Vermländingarne.

Jag springer och dansar, så glad i mitt sinn;
Jag smög bort i skogen
Till Anna=lill' trogen,

Och frågte så kärligt: "Säg, vill du bli min?"
Först såg hon åt öster,
Så såg hon åt vester
Sist såg hon på mej sån, och neg och sa: ja!
Och derför är jag nu så glad, så glad;
Ja!
Derför är jag nu så glad.

#

Sen tog jag i famnen, min vänaste mö,
Och sporde den kära:
"Vill du mej förära
Till fästning en kyss nu så rosenderö?"
Då log hon, min tärna,
Så blid som en stjerna,
Och rodna på kinden och neg och sa: ja!
Och derför är jag nu så glad, så glad;
Ja!
Derför är jag nu så glad.

#

Och, kära min Anna, nu frågar jag dej
I glädjen och nöden,
I lifvet och döden,
Säg, vill du bli trogen och hulder mot mej: ,:
Med tår i sitt öga
Hon såg mot det höga
Och räckte mig handen och neg och sa: ja!
Och derför är jag nu så glad, så glad!
Ja!
Derför är jag nu så glad.

× × ×

Martha.

Jungfrun går
jägarspår,
siktar så med blickar
då och då
pilar små

hon ur ögat skickar;
utan ro
hon min tro
vakar ofrätuten,
siktar godt,
men blott,
tills hon blifvit skjuten!
:,: Amor, som då soligt har,
som en blixt pilen tar
Amor sjelf med pilen far
rask och snar. :,:

II

Hjertat får
djupa sår
af de lätta vapen,
Kärleken
handrock än
läkar-vetenskapen
blickar se'n

ger igen
allt hvad blicken tager;
fröjd och mod
i hans blod
in ånga drager!
:,: Amor, som då roligt har,
doktor var, doktor var,
Amor, som då roligt har,
doktor var. :,:

× ×
×

Fra Diavolo.

Likt en monark jag här befaller
Mitt trogna folk, mitt tappra band;
De resande, mina vasaller,
Mig bringa skatt från alla land.
Allt hvad som passerar
Jag noggrant visiterar,

samt lyda får min lag.
Der kommer en bankir – tag hit, tag hit er
börs!
Der en förnäm seigneur – tag hit, tag hit er
börs!
Der en leverantör – här skall rättvisas skipas!
Tills tå din skuld!
Jag hit ditt guld! –
Der syns en fattig vandrare:
"Jag har ej guld, ej bröd att ge!" –
"Så tag det här, kamrat, och sen – gå vidare!"
En vacker flicka kommer sedan:
"Ack, stackare! hondanar redan –
Af menskighet, jag ber, låt mig få vara!"
Ah, ah, ah, ah!
"Af menskligheт mitt lif ni täcktes spara!"
Ah, ah, ah, ah!
"Ej något guld jag medfört hit;
Förskoning, nådig herr bandit!"

× ×
×

Martha.

Må er himlen tillgift skänka
För hvad nu ni brutit har,
Ja, ni lyckades att kränka
Hvad mitt hjerta kärast var;
Hoppets stjerna, som mig lyste,
Slocknade i natten ut;
All den fröjd mitt hjerta hyste
Tack, haf tack! nu är det slut!
Ack må er himlen tillgift skänka
För hvad nu ni brutit har,
Ja, ni lyckades att kränka
Hvad mitt hjerta kärast var.

x x
x

Uppbrotts-sång.

Så lunka vi så småningom
Från Bacchi buller och tumult,
När döden ropar: Granne! kom,

Ditt timglas är nu fullt.
Du, gubbe, fäll din kryckа ner;
Och du, o yngling, lyd min lag:
Den sköna nymph, som åt dig ler,
Inunder armen tag.
Tycker du att grafven är för djup,
Nå välan! så tag dig då en sup:
Tag dig sen dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

#

Du vid din remmare och press,
Rödbrusig och med hatt på sned!
Snart skrider fram din likprocess
I några svarta led.
Och du, som pratar der så stort,
Med band och stjernor på din rock!
Rén snickarn kistan färdig gjort
Och dyfflar på dess lock.
Tycker du etc.

#

Men du, som med en trumpen min,
Bland siglar, galler, jern och lås,
Dig hvilar på ditt penningskrin
Inom ditt stängda bås.
Och du, som svartsjuk slår i kras
Buteljer, speglar och pokal,
Bjud nu god natt, drick ut ditt glas,
Och hälsa din rival!

Tycker du etc.

#

Och du, som under titlars klang,
Din tiggarstaf förgylt hvart år,
Som knappast har, med all din rang,
En skilling till din bår;
Och du, som ilsken, feg och lat,
Fördömmer vaggan, som dig hvälft,
Och ändå dagligt är plakat
Till glasets sista hälft!

Tycker du etc.

#

Du som vid Martis fältbasun
I blodig skjorta sträckt ditt steg!
Och du, som tumlar i paulun,
I Chloris armar feg;
Och du, som med din gyllne bok,
Vid templets genljud reser dig,
Som rister hufvud, lärd och klok,
Och för mot afund krig!

Tycker du etc.

#

Men du, som med en ärlig min,
Slår dina vänner båda jemt,
Och dem förtalar vid ditt vin,
Och det liksom på skämt!
Och du, som ej försvarar dem,
Fastän ur deras flaskor du,
Du väl kan slicka dina fem!
Hvad svarar du väl nu?

Tycker du etc.

#

Men du, som till din återfärd,
Ifrån det du till badet gick,
Ej klingat för din raska värd,
Fastän han ropar: drick!
Drif sådan gäst från mat och vin,
Kör honom med sitt anhang ut,
Och se'n, med en ovänlig min,
Ryck remmarn ur hans trut!

Tycker du etc.

#

Säg, är du nöjd, min granne, säg?
Så prisa Värden nu till slut:
Och vi ha en och samma väg,
Så följoms åt: drick ut!
Men först med vinet, rödt och hvitt,
För vår Värdinna bugom oss,
Och haltom sen i grafven fritt,
Vid aftonstjernans bloss!

Tycker du etc.

Slut. C. M. Bellman.

Jag vet ett land långt upp i norra polen.

Jag vet ett land långt upp i norra polen
Der man kring Grönland gjordt en färd så lång
Der man hvar nyårsdag får skåda solen
Ty månen har förkylt sig mången gång
Och flickan går på bal i vargskinnskjortel
Med räfvens svans i nacken sin chingon
Å männen rider genom skyn på örnar
Man går på gatan arm i arm med björnar.

#

Dock fins det mången präktig sak i norden
Ett hundramannaråd som spara kan

× ×
×

Tompa.

Lars Bondesson.

Selmas Klagan.

Vid lindens fot vid mälarstranden
Selma med sin luta satt
://: Solen sjönk från himlaranden
Ned i vågen det blev natt ://:
#
Fredrik! Fredrik! detta hjerta,
Som så ömt har älskadt dig

://: Kände du min bittra smärta
Du visst aldrig glömde mig ://:
#
Naturen hvilar, lärkan tystnar
Dufvan flyr till makans bröst
://: Näktergalen tjusad, lyssnar
Uppå Selmas milda röst ://:
#
Natten, kvällen och min luta
Skaptes för mitt unga bröst
://: Att i tysthet tårar gjuta
Var den öfvergifnas tröst ://:
#
Då i natten Selma kvider
Släpper lutan ur sin hand
://: Reser sig och sakta skrider
Ned mot flodens dunkla strand ://:
#
Selmas öga följer vågen

Följer flodens stilla lopp
://: Tår i ögat, sorg i hågen
Blef den öfvergifnas hopp ://:

#

O. hvad är det der, som flyter
Är det silfverswanen hvit?
://: Nej den håda böljan bryter
Sig mot Selmas kalla lik ://:

#

Ack då fram ur skogen hastar
En yngling, fort mot stranden ned
://: Djerft i vågen han sig kastar
Kämpande mot böljan vred ://:

#

Då elfkung log från jordens salar
Fredrik! söker du din mö?
://: Kärlek bor i dessa salar
Älskar du, våga att så dö ://:

x x
x

Skräddarens lår.

(Mel: Landahls kanon.)

Att tiden går framåt i olika skeden
Det vet man förut men hvad här förleden
Har händt står i eldskrift på sporthimlen stå
Om skräddarn, som reste omkring i en lår

#

Den skräddarn af ödet fått hårdaste slängen
Han längtat få resa men hade ej pengar
Då slutligt ett ljus i hans hjerna uppgår
Att resa, som packgods omkring i en lår.

#

I den kröp han in midt i mörkaste natten
Med tio apelsiner och ett qvarter vatten
Och så till Paris uppå jernväg det går
Med skräddarn och vattnet i skräddarens lår

#

Men hur det än råkade gå med bagaget
Höll skräddaren tåligt uppe kuraget

Å aldrig, ja derför i borjen jag går
Var skräddaren skräddar för skräddarens lår.

#

I från sina resor på utländska jorden
Han kom så till Norge, ja raskast i norden
Der glömde man tvärt unionstvisten svår
Och "vrövlet" om konsuln för skräddarens lår.

#

Så kom han till Stokholm med vattenransonen
Men när som man lyfva med lån vid stationen
Hvar karl liksom träffad af blixten der står
Ty usch hvad det lät ifrån skräddarens lår

#

Man våga knappt andas å började maka
Sig mera och mera från låren tillbaka
Jaså ett visitkort ur springan uppstår
Då trodde de hin satt i skräddarens lår

#

På alla de vägar som skräddaren farit

Båd sorger och mödor i ressällskap varit
Men tänk när nån flicka i ungdomens vår
Så oskuldsfullt setat på skräddarens lår

#

Hvad fröjd och glädje bland ungkarlars skara
Om Zeitungs exempel så fröjdrikt skull vara
Att här hvarje skräddare reslusten får
Med glädje bestod man då säkert en lår.

x x
x

Fyrverkeri-Kuplett.

Hvar menniska finnes de i
En smula af fyrverkeri
I öfversta ändan man har
Just det, som ska' blända en hvar
I lifvet så käpprak man står,
Men närsom man deruten går

//: Man tager mot himlen ett skutt
Med en smäll – och så är ~~det~~ man kaputt. //:

#

En stackars och utsliten f–n,
Som knappast har maten för da'n,
Han liknar i all synnerhet
En tolfskillings enkel raket,
Man litar ej synnerligt på
Att något deraf kunna få,
//: Ty vägen den går han så trött,
En suck – och så är han kaputt //:

#

En lefnadsglad, sorgfri viveur
Från solarnes slägte som hör,
Han trifs bäst bland "stjernornas" rad
Och "surrar" så munter och glad.
Dock fordras dertill det, sig vill
Att laddningen godt räcker till,
//: Ty har han ej derom sig skött

Han vinglar – se'n är han kaputt.

#

Koketten, som yppig och grann
Ses blända och tjusa hvar man,
Är guldregns raketen hett lik,
Smått dyr, men dock högst magnifik
Beundrande skaror på tå
Stå tända som ljus och se på.....
//: Men om det de ansåg så sött
För "fort", ja, då är det kaputt.

x x
x

Skräddarevisa.

I Sätuna församling
I januari månad
Då dunknade en skräddare
Att bredevid en sjö:

#

Han va' just inte gammal
Han dödde i sin ungdom
Vid michelsmässan fyllde han
Jemt fem å nitti år.

X

Han hade köpt säj brännevin
I boden hos Johansons
Nog vart han lite plågad der
Det vållade hans död.

X

Se'n gick han til sjöstranden
Å spände på säj skreskorna
Han kunn bäll inte tänka säj
Han skulle dö för då.

X

Men skräddaren blef lurad
För då gick hät på isen
Å han damp ner i hålet
Han dunkra som en katt.

X

Han låg uppå sjöbotten
Å såg de stjernor blänka
Han vinkade med handen
Farväl min fästemö.

X

Å fästemön Johanna
Hon sörjde sig förderfvader
Men se'n så blef hon gifter
Med skomakaren i byn.

X

Å hören mina vänner
O ackta Er för gresko
De äro falska medar
Som vållat mångens död.

X X
X

Kyssen.

Första gång du kyssa vill
Står en flicka aldrig still
Flyende hon ropar dig
Rör ej mig!

#

Andra gång du kyss vill ha
Står hon still och du får ta
Hon förmanar strängelig
Tig, Tig, Tig!

#

Tredje gång hon till dig går
I din famn du kyssen får
Sedan hviskar sakta hon,
Tack, tack, tack!

+ +

x

Loppan.

Loppan är ett litet djur
Högst komiskt till sin figur
Svart hon är som en adjunkt
Men dess lif är ej så tungt

Ofta på en skönhets hals
hon tar sig en liten vals
Hoppar under flor och band
Kanske allt för långt i bland

Ingen kan, som dessa små
Känna folk från topp till tå
Alltid drifva de sitt skämt
Att man "stucken" blir allt jemt

Loppans hela lefnadslopp
Är kuriöst och fullt af hopp.

Loppan med en liten knyck
Vare än hon Catten dyckt.

Svart är alltid loppans drägt
Just derför, att i dess Mägt
Är det alltid ödets lag
Dödsfan både natt och dag

Och när en gång loppan dör
Går hon bort med stort honnör
Njuter Krigarns sköna lott
Att begrafvas under skott.

+ +

+

Förfalskningsvisa

Hvart man tittar öfver allt man ser
Falska varor som fö godt manger
Falska ord från tungan

Falska hela lungan
Blifva varorna ~~allt~~ mer ö mer

Smöret hubenars nu konstgjort är
Utaf talg ö fäng med stort besvär
Också fina vara
Det är kokett bara
Men på bagol blir man lurad mest

Af en träkomplott som ~~[illegible]~~ man sär
All slags papper nu åt oss mangår
Låda med havanna
Etiketter granna
Dålig ackåsblad, som det puffas för

Falsk är mjölken som åt oss beslås
Falsk är cognac, som i Sverige bås
Falsk är kaffets gravica
Mestadels cikoria

Falskt på Operan sjunger man gunås

Falska fästemö o fästemän
Falska kronogjadastab lemn
Men bland hela floken
Larsson ångkökskocken
Är den falskaste jag skådat än

Falska vextar man kan träffa
Ifrån Ystad opp till Piteå
Falska skolpojksknia
Likson falska tior
Falska ordnar vi från kaummän bå

Falsk är tiggarn som oss synes arm
Falsk är allt som afsant kvinnans barm
Falsk är militären
Falsk är fräsningshären
Brandkårn till o med får falsk alarm

Falsk är synanskin hvarpå man ser
Och förfalskad hela vår banyr
Summan min den rara
Är förfalskad vara
Ifrån håret ända till tungen.

I Hongkong.

(Talas)

Ja ser ni när jag var i Hongkong en qväll ute, en qväll ute spatserade så, ete, tu, tre, som jag gick och stoppade som en mandarin

(Sjunges) Så hände att min fot
Ete kjötung tog emot
Och farlade så fin
Uti en kiniesi

Tal.) Vi ramlade naturligtvis båda omkull, han ropade tjeng, tjong

sång o jag skrek mitt alladia,
alladia, bombalia tja pampola
(Sjung.) Och utaf våra rop
Der samlades en hop
Men ibland detta folk
För mig ej fanns en tolk
(Tal.). Jag bad visserligen om ursäkt,
men hvad tusan tjenade det till,
ingen förstod mig, alla knöt o händerna
mot mig då tänkte jag, nu är du
vacker ute Kalle Pettersson. jag
svängde om min hatt i vädret o
sjöng alladia (etc.)
(Sjung.) Då kom der en munskjär
Med fingret så här
Och vinkade åt mig
Att efterfölja sig
(Tal) Das ist gut nu får du göra dig
bekantskap med de kinesiske

Svinstiarne, men tur rann mig i
hågen, Jag kom ihåg att jag hade en
flaska i fickan. jag sökte o gaf
honom den. Han tog sig en duktig
klunk medan jag sjöng alladia (etc.)
(Sjung.) Hur vi nu gick å klef
Vi goda vänner blef
Och jag bjöd honom sen
Uppå ett par glas vin
(Tal.) Der inne gick det lustigt till. Jag
o min kinesare, smorde oss rätt tappert
utaf dumporna vi rökte pipa en
hvar endu. Ett, tu, tre kommer en hel
svärm indansande i lupen på hvar
andra o vi måste naturligtvis vara
med på ett korn: Jag fick tag i en
hårpiska o drog af svedda granater
alladia (etc.)
(Sjung) Men snart jag funnit har

Att jag blef ensam qvar
Förutom damen som
Vid disken svängde om
(Tal.) Jag gick fram till min sköna, försökte med tusen språk göra mig förstådd o hon förstod mig helt säkert Jag hade ej en ärevördig Kinesare Kommit in så hade jag bestämt fått mig en alladia (etc.).
(Sjung.) Men det mig ej förskräckte
Mitt hjertas känslor väckte
Jag flickan tyckte om
När då till knipan kom
(Tal.) Ty ni skall veta att det var en söt unge, fast ögonen stod i sju väderstreck men det betöd ju minus. Jag beslöt att tala vid gumman, men innan jag hann säga ett ord fick jag af henne en alladaria etc.

(Sjung.)
Men flickan kom till mig
Så hjertans innerlig
Och nu jag fick den kyss
Som jag blef nekad nyss
(Tal.)
Värst såg gumman lite balter ut, det brydde vi oss inte om, jag följde flickan, gumman sopte, men jag öfverröste henne med mitt alladia etc.
(Sjung.)
Och flickan jag höll kär
Så länge jag varder
Men ändå måste jag
Af henne älskad tu
(Tal.)
Ty jag hade pekat på mitt hjertatoskim o lät henne förstå att hon skulle få det och då faller det af sig sjelf att jag fick hennes alladia etc.

(Tjing.)

Och nu jag råder er
Som gerna flickor ser
Om ni vill roligt ha
Tag en kinesiska

(Tal.)

Tj om man inte begriper ett ord af deras tjing, tjeng tjong så är det ändast att ropa med glad ton alladia etc.

Slut

Klippan.

Långt deruppe bland fjällen grå
Jag der vill bygga min hydda
Kransar rundtom med blomor små
Bland älskande klippor så trygga
Verldens oro och dunkla qval
Den stugan ej rymmer
Och dess bekymmer
De nå ej dit
Till dessa fjellar
Till dessa furar
Städse jag längtar
Från verldens qval.

#

Der den ensliga stugan står
I hvilken min barndom bårflutit
Der har ungdomens dröm fårgått
Der har all kärlek jag njutit.

Tre som klippan så hård och två
Tillbaka jag drager,
Den feman fager
Hon är mig kär,
Der har jag älskadt
Der har jag njutit
Der vill jag sluta i frid och dö.

Slut

Carl August.

Här ni ser en glad bekant
Äkta elegant
Gentlemannen uti allt
Tar i mig gestalt
Om ett mode visar sig
Galat eller ej
Tar jag bums det på

Och ger mig ut att gå
Ja sådan är Karl August
Alla sköna damers lust
Om han uppå bufét gick
Han deras hjertan fick.

Jorden rundt på 80 dagar.

John var hvites och Jim mujan
Klipp klapp, klipp klapp.

John blef massa, och Jim bulvan
Klipp etc.
John han åt både fogel o fisk
Klipp etc.
Jim han lefde utaf bara pisk
Klipp etc.

John fick kläder från topp till tå

Klipp etc.
Näsglas och frack med skört uppå
Klipp etc.
Jim om söndan på bal gick nått
Klipp etc.
I simbyxor ō halsrosett.
Klipp. etc.

John när han död är ō lagd uppå bår
Klipp etc.
Piprensaretjenst hos Lucifer får
Klipp. etc.
Jim blir ängel med hatt ō frack.
Klipp etc.
Prygler de andra både dag ō natt
Klipp etc. × × Slut.
×

Vallflickans visa.

Fredmans epistel N:o 93.

Magistraten uti Tälje fikar
Att på riksdan vara på justice
Hvarje rådman uti staden skriker
Jemnar sig nu öfver predjuce
Man kan tänka saken är också viktig
Hela rådstun pliktig
Att ge kontraplan
Man tror ej att saken snart afstannar
Rådstun nu förbannar
Hvarje ~~gall~~ gris i stan

Saken var den att rätten skulle sitta
I en ganska svår och sträng qvistion
Kom en sugga fram vid bordet ö titta
Satte sig vid preces sans façon
Preces steg då upp och komplimentera
Sade inte mera

Än gå ut din fan
Nej! sa suggan jag har så bedrifvet
Att jag äfven blifvet rådman här i stan.

x x Slut

x

Vallflickans visa.

||: I villande skogen jag vallar min hjord :||
Han följer mig så huld och trogen
Och fattar mitt ord
Allt om vännen min.

#

||: Och skogen den tysta är lyssnadens hamn :||
Och höga furorna de hviska
Ett älskeligt namn
Allt om vännen min.

#

Kung Erik.

Sakta glida vimpelprydda båtar
Mälarn speglar röda aftonskyn
Åror plaskar under valthorns låtar
Löfskog dofta invid vattnets bryn
Tåll nu åran
Båten lägg på svaj

Gungar utan mål en natt i vackra Maj
Valthorn tystna de
Eko lyssna nu
Kung Erik leker på lutan

#

Konung Erik på sin luta leker
Lutan lagd på silkesstickadt knä
Och den hvita handen välljud smeker
Fram på silfversträng och cederträ
Liten Karin lyssnar tyst derpå
Tills i hennes ögon stora tårar stå
Ack herdinnan min
Icke glad i sinn
Kung Erik leker på lutan

#

Fruktar du försåt utaf din broder
Hertig Rödskägg, säg din tankes ord
Än jag håller fast vid rikets roder
Än jag sitter på Kung Gustafs tron

Tråd som dagen purprar bergets hätt
Låt oss älska i våren ljusa natt
Det är långt igen
Intill morgonen

✗✗

Liten Karin, unga kungen ber dig
Blif du min, och Stockholms borg du får
Säg ett ord, och jag guldkronan ger dig
Att förblekna kring ditt gyllne hår
Jag är Erik, vackra drömmars kung
Prydd af månans strålar, känns ej kronan tung
Gråt ej barnet mitt
Nog blir riket ditt
Kung Erik leker på luttan.

✗ ✗ ✗ Slut.

Fångens klagan.

Ensam står jag vid mitt galler
Ej min klagan höras kan
Gud ser nog hur tåren faller
Utför kinden ser blott han

✗✗

Inom dessa dystra murar
Denna börda, ack hur tung
Hatet ständigt på mig lurar
Skall jag här förgås så ung

✗✗

Knappt jag vågar tanken skicka
Till den jag mitt hjerta gaf
Den som fordom var min lycka
Längesedan glömt mig har

✗✗

Förr en älskad mor jag hade
Och en far som höll mig kär

Döden dem på båren lade
Öfvergifven jag nu är

#

Men helt ~~tyst~~ sist i tysta mullen
Sänks jag ned och beder dig
O! Plantera då på kullen
Rosor och förgät ej mig.

×

Kupletter.

Hildegard, Hildegard, om du visste
Hvad mitt hjerta slår för dig
Du vår aldrig skull mig mista
Ty jag älskar ändast dig
Ty den stugan är mig kär
Här skall vårt bröllop stå
Och spisen der den gamla gå
Jag då med blommor klär.

#

Om en tusen, tusen ställa
Sig med vapen uti hand
Så skall ~~mig~~ ukvär min kalek gälla
Ingen bryta kan vårt band
Och denna stugan är mig kär. etc. etc.

#

Ingen, Ingen, skall mig skilja
Hvarken fjerran eller när
Ty jag tror det är Guds vilja
Att du är min, och jag är din
Och denna stugan är mig kär. etc. etc.

×

Kuplett.

Som förr så många gånger
Jag kom helt nyss i qväll
I från hr Berns salonger
Så der en smula säll

Och himlapällen
Stod klar i qvällen
Vid månans bleka ljus
Och hela raden af hus i staden
Förmaket ej ett sus
Ett tecken på att jag mötte
Då uti månans sken
På Jakobstorg jag stötte
Tvärt emot frälsningsarmén

#

Jag lunkade så sakta
Som städs min vana är
Men visste nog mig avakta
För hörn och toeke der
Jag såg var lykta
Så glädtigt flykta
Som i en lifvad dans
Och folk jag mötte
Som mot mig stötte

Krappt någon nyckel fans
Ja, allting på min ära
Syntes mig småtttusselull
Strålande klar – men dock full.

#

Men hur jag gick och lunka
I glad förnöjsamhet
Jag plötsligt börjar sjunka
I lera upp till knäet
På Norrlandsgatan
Jag arma satan
Satt fast uti en grop.
Hur jag svera
Jag sjönk allmera
Trots mina rop och skrik
Jag kände hur kroppen den domna
Men efter allt beväri
Jag vet ej om jag somna
Allnog nu är jag här.

x x x

Slut.

Martha.

Ack! som sänd
Ner från skyn,
Stod den hulda för min syn;
Ack, så ren,
Skön och mild
Står i hjertat hennes bild.
Sorgen låg
I min håg
Innan jag min älskling såg,
Hoppet sen
Kom igen
Och så klar blef himmelen:
Hvad jag fann
Dock försvann,
Ack mitt hjerta qvidar: gråt!
Jag blef väckt,
Och förskräckt

Flög sin kos min sköna dröm. —
Ack! som sänd
Ner från skyn
Stod den hulda för min syn.
Ack så ren,
Skön och mild
Står i hjertat hennes bild.
Martha, Martha! bort du dragit,
Tog mitt hjertas lugn med dig;
Skänk mig åter hvad du tagit,
Eller dela det med mig!

× × ×

Grönskande gran.

Grönskande gran o du härliga minne
Som ifrån barndomens lyckliga tid
:/: qvarstå för evigt i ynglingens sinne
Som en symbol utaf kärlek och frid :/:

II

Der satt jag lycklig i aftonens timma
Sida vid sida med ungmön så kär
://: qvällen var härlig och stjernornas strimma
Blänkte i skogen båd fjärran och när ://:

#

Vågen vid stranden har lagt sig att hvila
Allt är så tyst i den grönskande lund
://: Trasten i furan låt tonerna ila
Hem till sin maka i grönskande lund.

Slut

Militärvisa:

Först å infanterit
gif akt och titta dit
Marsch nu din syndapatt
så språngmarch och så halt
dra magen in ditt nöt
fläsk kommis bröd och gröt
till höger rätta er, skyldra gevär!

Så går det hvarje dag
i friska raska tag
Infanteriets tropp
vårt värn, vårt skydd, vårt hopp.
När flickorna dem se
de bliga snedt på dne
Gif akt och titta dit, Infanterit

#

Och så artilleriet
Kanonservisen tit
nu ladda med granat
gif dem sin varma mat
Der sitter en till häst
en annan åker bäst
Och öfver sten och snår, Kanonen går.
Så går det hvarje dag o. s. v.

#

Och så kavalleriet
i guld hvarenda bit

Sitt upp geväret ut
och trafva utan pust
Ut nu i sträckt galopp
Mot fiendernas tropp
Marsch, Marsch, med kroppen böjd
och sabeln höjd
Så går det hvarje dag. o. s. v.

x x x

Slut.

Som en örn mot solen.

Som en örn mot solen
stiger sången opp
väcker ut i själen
mod och tröst och hopp
://: Och åt såradt bröst
ger han hugn och tröst ://:

X

Allt hvad stort och ädelt

rent och upphöjdt är
sångens sköna genius
till vårt hjerta bär
://: Kärlek, hopp och tro
I dess toner bo. ://:

x x x

Slut.

Skymningssång.

Ensam du är ej; se vid din sida
Sitter hvar afton din längtande vän,
Och vid din säng, den rena, den blida,
Sjunker i saliga drömmar han hän,
Sen på din mun, på din lutande panna
Brinna hans kyssar och bedja om svar.
Älskade, låt mig hvar afton få stanna!
Blott vid ditt hjerta min himmel jag har.

X

Den sköna Helena

I en skog på berget Ida
Sågos om en morgon klar
Tre gudinnor häftigt strida
Om hvem skönast af dem var
Evoe hvad dock gudinna
För att tjusa gossarna
Evoe mot andra qvinnor
//: Ha fasoner som ä bra ://

Ung och skön i morgonbranden
Kom en herde gående
Med ett äpple uti handen
Ämnadt åt den skönaste
Evoe hvad. o. s. v.

Stanna, stanna sköne gosse
Unge herde stanna här
Äpplet skall du den af oss ge
Som du tycker skönast är
Evoe hvad. o. s. v.

Vishet stor skall du förvärfva
Sad den ena om du ger
Gyllne äpplet åt Minerva
Som du kysk framför dig ser
Evoe hvad. o. s. v.

Makt utöfver jordens söner

Ärans glans, som ej går ned
Sad den andra, straxt din lön är
Om du Juno äpplet ger.
Evoe hvad. O. S. V.

Men den tredje, ack den tredje
Hon var tyst af många skäl
Hon fick äpplet, straxt, med glädje
Venus, ni förstår mig väl.
Evoe hvad. O. S. V.

Martha.

Säg, hvi står du ensam, du sommarens ros:
Dina vänliga systrar gått längese'n sin kos.
Ingen blomma mer ångar i svalkande natt,
Ej ett blad längre darrar, som stormen får fatt.

Säg, hvi blommar du ännu helt sorgsen i håg?
Bör i döden förenas med de systrar, som här du såg.
Din krona från stjelken jag plockar nu af;
Sen sof här vid hjertat och demäst uti min
graf.

O Yngling!

O yngling! om du hjerta har
Att trampa fädrens fjät,
Flyg till fosterlands försvar,
Dö, eller rädda det!

Så ljufligt är ej källans sus
Bredvid en blomsterstrand;
Så herrligt icke dagens ljus,
Som död för Fosterland.

Hvart tidehvarf ditt hjeltenamn
På ryktets vingar för,
Når i odödlighetens famn
Ditt lof du sjungas hör.

Ditt namn skall och en stjerna få.
En skönhet, ung och fri.
Skall till din graf med rosor gå,
Och dess prestinna bli.

x x x

Hittebarnet

Jag kommer ifrån Nobis gag,
Från Operakällans glada kunder,
För ~~operan~~ jemt jag varit svag;
Men mest för våningen derunder.

x x

För stora namn jag visst är öm,
För Almlöf, Dahlqvist och för flere;
Men hette heldre Hammarström,

Och vore förste man dervere.

x x x

Sjöröfvaren.

Som svarta flor
Ses skyar hänga neder
och vågen den slår
Mot vild och klippig strand
Med hesa skrän
Sin vinge måsen breder
I fara skeppet sväfvar
Kamrater väpnad hand
Kamrater, väpnad hand
Rika byten vi få
Medan blixtarne slå
Raskt ombord, Raskt ombord
Snart vår lycka är gjord.

x x x

Din är jag än.

Din är jag än
Fast berg och dal oss skilja
Fast stormen brusar
Under himmelen
Fast öknens sand
Färgåfver öknens lilja
Din är jag än, Din är jag än.

När allt är tyst
I furstens marmorsalar
Och månans saknadens
Och fridens vän
Sitt silfver strör
Utöfver berg och dalar
Din är jag än, Din, är jag än.

Nu när jag ringa är

Och allt mig öfvergifver
Och ingen mer
Är den betryckte vän
På dig jag tänker
När jag detta skrifver
Din är jag än, Din är jag än.

Sist vid min bädd
När lifvets puls har stannat
Och anden kämpar för befrielsen
Då skall du läsa
På min kalla panna
Din är jag än, Din är jag än.

Runebergs död.

O, skog stå stilla, o skog stå grön
Då foglar stämma sin aftonbön

Hvad du är svalt, hvad du är grön
Ljuft det susar i bladen
#

Nu är det tyst uti Finlands skogar
Nu är det sorg uti sångarns land
Ty sångarkungens hjerta brustit
Johan Ludvig Runeberg.
+ + +

Vid stranden.

En fiskarflicka satt vid strand,
Med vemod i sin håg;
Hon drömmande, på nätet band,
Och ut mot hafvet såg.
#

Hon väntat trofast tvenne år
Uppå sin hjertans vän
Och tiden kommer, tiden går,

Hon väntar trofast än.
#

Han borta är i fjerran land
Oss skilja stora haf,
Han kanske glömt den unga strand
Der han sin tro mig gaf.
#

Så tänkte hon med sorgset mod
Och hviskade hans namn,
Då plötsligt han på stranden stod,
Och flickan slöt i famn.
#

Han lade sig på stranden ned
Uppå den mjuka sand,
Som fordom alltid var hans sed
Men hon på nätet band.
#

Ja, hon på nätet ifrigt band,
Liksom hon ~~gjorde~~ nyss

Men kinden stod i purpurbrand
Det kom sig af hans skygd.

#

Han talade om fjerran land,
Om äfventyr och glans;
Hon viskade om trohets band
Och om en myrten-krans.

#

Då sade han och än en gång
Tog henne ömt i famn:
"Min sista resa var visst lång.
Men nu jag kommit hamn."

× × ×

Krigarens dröm.

Krigarn hvilar sig i mark och skog,
Ofta nog,
Klippan är hans hårda hufvudgård,

Sångkamraten är det trogna svärd.
Krigarn hvilar sig i skog,
Ofta nog.

#

Ljuflig dröm är likväl honom der
Lika när.
Svärdet ofta jag till barmen tryckt,
Det i drömmen som min maka tyckt
Ljuflig dröm hos honom är
Lika när.

#

Stod en ros så frisk på ängen grön,
Himmelskt skön!
Uti drömmen huldа bilderstund
Tycktes mig den som din purpurmund.
Stod en ros på ängen grön
Himmelskt skön.

#

Flicka, flicka! vid min sida du

Hvilar nu!

Stridens möda, krigarens besvär
Rikligen också belönad är.
Flicka! vid min sida du
Hvilar nu.

× × ×

Vermländingarne

Och gossen gick sig ut i morgonstund,
Hej filinkeli!
Så glá och lusteli!
Då mötte han en mö i rosendelund:
"Vill du blifva min?" så gossen; —
"Nej, nej, nej, nej, nej!
Din blir jag väl ej,
Nog får jag en ann', så flickan.

#

Och gossen gick sig ut i middagsstund,

Hej filinkeli!
Så glá och lusteli.
Då mötte han den mön i rosendelund:
"Vill du än bli min?" så gossen; —
Nej, nej, nej, nej, nej!
Din blir jag väl ej,
Får nog än en ann', så flickan.

#

Och gossen gick sig ut i aftonstund,
Hej filinkeli!
Så glá och lusteli.
Då mötte han den mön i rosendelund:
"Nog kan jag bli din," så flickan; —
Nej, nej, nej, nej, nej!
Min blir du väl ej,
Nu har jag en ann', så gossen.

× × ×

Profeten.

Skänk i, låt saften svalla,
Och Bacchus friskt åkalla,
till dess ni tumla alla
för nektarns ljufva brand!
Sällsynt är högtidligheten,
och triumfen herrlig är
för enhvar, som följt Profeten,
väntas lönen nu här.
Så kom, ja kom! ja ~~kom~~! ja kom!
Skänk i, låt saften svalla,
och Bacchus friskt åkalla,
till dess ni tumla alla
för nektarns ~~milda~~ brand!

x x
x

Rika Morbror.

(Mel.: Ur kärleksdrycken.)

På blå porten vill jag vara,
Der är lustigt lif min sann!
Bland ungkarlars fina skara
Ganska väl man trifvas kan.
Hvad drickspengar jag ska' nappa.
Hvarje morgon, middag, qväll!
Köpa mej båd hatt och kappa,
D'ä' så lätt att bli mamsell.

Öfver mannens dystra stunder
Värdshusflickan sprider glans;
Och maskraderna gick under
Om ej värdshusflickan fans.
Att bli gammal är en hake,
Som oss träffat utan nåd;
Men jag får mig nog till make
Något gammalt kammarråd.

x x x

(A. Blanche.)

Don Juan.

(Musiken af Mozart).

Källarne öppne, vinerne flyte!
Bågarne klinge, tillställ kalas!
Fullt uppå borden, ingenting tryte,
Tiden förflyte i lek och i ras!
Hyggliga flickor söker der föra
Midt under dansen, som der plägar göra.
Litet åt sidan — dit, der jag är.
Mellertid sysselsätt så alla andra,
Att ingen mig på spåren må vandra,
Som skulle falla sig olägligt för mig.
Midt under glädjen visst ingen finner,
Att då och då en flicka försvinner,
Att dansa vredd en stund med mig.
Mulna och glada, blonda, brunetter,
På mitt register alla jag sätter.
Blonda, brunetter
Ska mitt register öka i dag

Källarna öppne, vinerna flyte!
Bågarne klinge, tillställ kalas!
Fullt uppå borden, ingenting tryte!
Tiden förflyte i lek och i ras!

\+ \+
x

Regementets dotter.

Vi skiljas åt! I kära trogna vänner!
Vi se hvarandra aldrig mer,
Så lefven väl! I denna stund jag känner
Huru innerligt jag fästad var vid Er!
Farväl! Må Gud beskydda Er!

\#

Så lefven väl! Jag skall Er aldrig glömma.
Från Er jag går, men ack! mitt hjerta stannar qvar.
Jag evigt skall I tacksamt

minne gömma
Att hvad Ni gjort för mig,
ifrån min barndoms dar.
Farväl! Må Gud beskydda Er!

x x x

Under Paraply.

1. Komisk Kuplett.

Tänk hvad nytta man kan ha att gå
med paraply!
Träffar man en skönhet då, man
flär ej mödan sky:
Bjuder henne armen så (gest), hon
hakar blygt sig fast,
Lilla handen lätt man trycker — och
attacken gör med hast.
:||: En kyss :||: i slask och ruskigt väder
Ack, hvad det hjertat gläder!
Den är en gudafröjd! :||:

Kom från Operans scen en gråll en liten
nätt dansös;
Medan regnet sqvalade damen huttrade
och frös:
"Hur ska' nu det gå med hatten, som ä'
splitter ny?"
Lyckligtvis der kom en herre — som bjöd arm
och paraply.
:||: En kyss :||: (härmar en flickas röst)
(falsett) Mondieu — hvad ska' man göra?
Ej regnet tycks upphöra,
Jag kan ej komma lös! :||:

3.

Fröken Mina täck och glad en dag sin
mamma bad,
Att, i smyg förstås, få komma på
en maskerad;
När hon hem sig ämnar, står en
löjtnant i försåt,

Far den lilla under skärmen – ack,
ty snön den är så våt.
:||: En kyss :||: En kyss inunder masken
När man är uppe i gasken,
Det hör till balens ståt!

4.

Per var just i bogen gåtte för Pål, en
vän så kär –
Pål far ner till Kamerum – det nu
på modet är! –
Per en morgon vaknar vid en röst som
ropar ut:
"Här accepten! Svärt betala! Eljest pantning
utan prut!" –
:||: En kyss :||: (gest att betala)
(med misshumör)
Kontant – det är min vana,
Men den som kunnat ana
En sådan kyss förut! (knyter näfven).

(Till Da Capo)

Tänk, jag hade häromqväll'n en stund
med besked;
Såg en vackerdam på gatan – bad få
följa med,
Smög mig hastigt uppför trappan, språka
henne an –
Men, o ve! der stod med käppen i skumrasket
damens man! –
:||: En kyss :||: (gest då man klår någon)
Fy fan – det var en stygg en!
Den kyss som ges på ryggen
Man helst undvara kan!

× × ×

Karl August.

Här ni, se en glad bekant
äkta elegant.

Gentlemannen uti allt
tar i mig gestalt.
Om ett mode visar sig,
galet eller ej —
ta'r jag bums det på
och — ger mig ut att gå.
Om nå'n gång på bal jag går,
hvarje dam der står
undrande och bligar hän
på mina smala ben;
Säger till vänninorna,
som ej målfö'ha —
med en blick så rar:
"Nej, se då sicken en karl!"
Ja sån' är Karl August,
alla sköna damers lust.
Om jag ock på hufv'et gick
jag deras hjertan fick.

𝍖

Tusende små äfventyr
jag alls inte skyr;
offrar både lif och gull
för en qvinnas skull
står i snö och slask mång' gång
tolkande min sång —
väntar ömt att få
ett litet svar derpå.
Hvarom da'n det hände mig
hon förbarma sig,
och två trappor i galopp
tvärt jag rusa opp;
men den som mig ropat an
var — den skönas man...
En fot och ett, tu, tre
flög jag utför trapporne.
(Hatten) Slikt retar en Karl August,
alla sköna damers lust,
som om han på hufv'et gick
dock deras hjertan fick.

#

O tur det kan alla ha
Som hos damerna
alltid tyckt, sig ha haft tur
när de gjort sin kur.
Dock har ödets stränga lag
gett mig hårda slag
och mig utsatt för
så mången ful malheur.
En gång på en promenad,
ibland damers rad,
vid en artig bugning — ack!
mina — hm, hm — sprack.
Fasansfull, med frusen blick,
jag ur ringen gick;
ty svicken var gunås —
modern och kort, förstås.
Slik otur har Karl August,
Alla sköna damers lust,
Som om han på kuffo'et gick
Dock deras hjertan fick.

x x x

E. . .

Stockholms vaktparad.

(originalkupletter af Alma Rek.)

1.

När som klockan tolf uti kasernen hörs slå
Ordnar sig vår parad
till en fredlig promenad
och befälet mönstrande långs hela fronten går,
gör sig stort besvär
se allt är
klart.
Rättning kommenderas och, som med en lineal
Synes då dragen opp
just vår gardes stolta tropp.
Hvar korpral är ställig som en köksas ideal.
Gossar, gif nu akt,
håll blott takt!...
Marsch!
Trio
||: I téten man ser vår musik,

hvilken fröjdar stor publik,
Hvar pojke med piccolaflöjt
har hopen jämt förnöjt,
Och hörs "Ta-ra-ra-bom-tra-la",
man finner marschen bra.
Ja, säkert är vår vaktparad
i Stockholms stad
gör mången glad! :||:

2.

Fastän gamla Op'rakällar'n inte finnes mer,
man ej sin salta bit
äta får der med aptit,
man ändå längs planket mycket folk
der uppstäldt ser
hvar dag, just när vi
går förbi
stolt!
Från Kungsträdgården jungfrur släpa
ungar med

knuffas med hvar madam,
som sig söker tränga fram.
Schåar'n öfver qvinnfolk mumlar fram
en mustig ed,
Hardt när hvar gamin
tar en sväng
Tjo!

Trio.

:||: Den fortrupp som ständigt vi ha,
jämna steg har svårt att ta.
Derföre befäl på sitt vis,
den har i vår — polis!
Men ett gratisnöje dock är
få marschera just så der.
Ja, säkert är vår vaktparad
i Stockholms stad
gör mången glad! :||:

3.

För officeren svärmargerna hvaje uten mö;

alltid hans uniform
henne taga vet med storm.
För att se vår trupp, hon gerna ställde
sig i kö.
Löjtnanten, hennes kär,
går ju der!...
Ack!
Ja, om sjelfve Mars ifrån Olympen komme hit,
skulle han stå sig slätt
helt säkert mot hvar kadett.
Se på löjtnant Svärdspets!... Söta Gerda,
titta dit!
Finnes vackrare karl?
Han just har
stil!
Trio.
:/: O, finge jag gå i parad
omkring i vår hufvudstad
med en sådan grann militär,

Som vore i mig kär,
nog blefve jag lycklig som få,
det kan ni lätt förstå!
Ja, säkert är vår vaktparad
i Stockholms stad
gör mången glad!

x x x

Herr Scharlehs Pehtherzohn.

1.

Stora, små
titten på
Pehtherzohn, som är alltid högst gentil!
Man mig ser
och strax ler...
O! jag är en, som verkligen har så nobla later.
Lifvad jämt
för ett skämt,
pigg och glad

är och blir herr Peththerzohn.
På promenaden
här uti staden
är jag snobb från topp till tån.
Här, se så här jag går ut och flanerar,
elegant på alla vis och sätt,
skriker man högt, när man mig observerar:
"ja, se han är verklig sprätt!"
Ingen såsom Peththerzohn
föra kan sin gigert-käpp,
hon om sin parup är mån,
är jemt glad, ej hänger läpp.
Damerna dock bäst förstår,
att jag städs är comme il faut.
Ja, uti Peththerzohn, jag svär,
hvar fru och flicka bums blir kär!
Refräng.
://: Se der går Pett'son, den vackre Pett'son,
som alla sköna qvinnor kyssa kan.

Ja, just jag, Pett'son, den granne Pett'son.
(Rop af publiken)
Pett'son! Pett'son!
(Han sjelf.)
är en Don Juan! ://:

2.

Det är klart;
uppenbart,
Peththerzon är en vän af all slags sport
Hvad jag gnor,
ni ej tror,
för att bli den, som vinner alla verlds-recorder;
med sin båt
under ståt
och effekt
pris han tagit, Peththerzon.
Och på bicycel,
utan allt gyckel,

andra, måst jag — "hjulat" från.
Gäller det skridsko, så alltid på isen
ännu aldrig jag min make fann,
ej ens den här så beryktade brandservisen
upp mig hinna kan!
Idrott älskar Peththerzon
utaf hjerta och af själ,
Katten ger i all slags hån,
ty han gör sin sak så väl. —
Bäst jag vinner segerkrans,
visar mig i största glans,
just då jag efter Zwicken glad
i — hyrkuskvagn gör promenad!

Refräng:
:/: Der åker Pett'son, den glade Pett'son,
som väl förstår att "snobba till" minsann,
der åker Pett'son, den tokn Pett'son.
(Rop.)

Pett'son! Pett'son!
(Han sjelf.)
Jag mig vräka kan! :/:

3.

På var scen
vackra ben
Peththerzon lifligt bifall villigt ger.
Glad och nätt
chansonett,
åh, hon är den, som kan båd' själ och sinne lifva!
Dramatik
och lyrik,
allt sånt der,
ej begriper Peththerzon!
Alltid är bra den,
står på estraden
och Paris — sägs vara från!
Ja, om hon lyfter på den alltför korta kjolen,
sparkar med sin fot så här,

blifver hon från första stund just för mig idolen
och jag dödligt kär!
Nog man vet, att Pehtherson
trifves bäst på varieté,
och applåd, likt åskans dån,
vet med takt och kläm jagge.
Om jag lite högljudd är
och blir andra till besvär,
krogmästar'n då, strax på stund
mig vackert ber att — hålla mund!

Refräng.
:||: Der sitter Pett'son, festprissen Pett'son,
som se så här mot chansonetten kysst.
Der sitter Pett'son, skickhalsen Pett'son.
(Rop.)
Pett'son! Pett'son!
(Han sjelf.)
Jag ska' vara tyst! :||:

(Da Capo.)
Hvilka rop!
Allihop
Pehtperson än en gång vill återse.
Jag er ber:
spegeln er
här i mig, ty jag är en äkta fin de siècle!
För sin drägt
har fått flägt
och beröm
i vår tid herr Pehtherson.
Här se ni nommen
på uniformen,
som mitt snille kommit från!
Att tjusa till denna massa af tärnor
som i mig är så förtviflad kär,
har jag, till trots för jag här ej fått stjernor,
förstat rosen, som jag bär.
Skulle tro, att Pehtherson

ingen annan spräte är lik.
han är städs en man af ton,
på idéer mycket rik.
Vill ni lära chic, façon,
kom till mig och ta' lektion,
ty på Novilla gifver jag
en stor séance för hvarje dag!

Refräng.

:||: Mitt namn är Pett'son, den qvicke Pett'son,
Om hvilken ni här mycket sett och sport.
Mitt namn är Pett'son, ja just den Pett'son.
(Rop.)
Pett'son! Pett'son!
(Delar ut några visitkort.)
Se här mitt kort! :||:

Också en sport.

Sporten har
alla dar
framtid städse hos en hvar.
Men ett sätt
fås ej lätt,
som är nytt, begvämt och nätt.
Derför bör
man konnör
göra för en hvar, som för
oss uppå
vägar då
den ej fruktas må.
Sporten som
talas om
är den som från England kom
ej bli rädd
att bli sedd.

efter "sista modet" klädd.
Lång och smal
som linial, —
hatten la pyramidale,
se'n en "stock"
stor och tjock
samt — tvåtredjedels rock.
Se, det är sport — der slik kar
ej någon fuktan har
det kraften tar.
Der kan tvärtom
så småningom
nämns för hvart ögonblick:
"en karl med proheta och chic."

2.

Kläder nu
göras ju
så de räcka till få sju
Byxorna

de skå' ha
vidd precis som säckarna
långa me'
så att de
kunna vikas upp till knä
Skor' mång gång —
två fot lång
ger elastisk gång ...
Så uppsträckt
går man käckt
ut och mönstrar andra fräckt.
Händer så
att de då
inte blicka på en, nå —
utan prut
käppen ut
lyckas man bestämt till slut
peta så
då och då

i en ögonvrå…
Se, det är sport. — etc.

3.

Brukar så
ofta gå
att en opra titta på:
men musik,
fast unik,
var ej en slik publik.
Nej, den ren
fast allen,
står med ryggen vänd mot scen.
ty den ska
kikarn ha —
upp mot logerna.
Av det
utav sal
står han der, så lång och smal,
trött och matt

ber han att
slippa dansa denna natt —
går derför
ut och gör
vid buffén så pass honnör,
att när så
han ska gå
kan han knappast — stå.
Se, det är sport — etc.

Sånger ur Spökerierna vid Slottet eller Sommarrevyn 1893.

uppförd på Djurgårdsteatern

Nya Obligationen

Jag ämnar ej hålla nån långre diskurs
Om syster min der — "gamla Latten" —
förr höll hon sig ändå rätt bra upp i kurs

Men nu tror jag, hon går till botten.
Af värdet, hon haft, inte mycket fins kvar —
med hvar dragning hon dras, det åt helsefyr drar!

Gamla oblig.

Å, herre min je, så hon ljuger!
Du tycker allt, att du är bra!
Nej: här ser du Lotten, som duger —
men henne där ingen vill ha!

Båda.

Gamla: Refräng som förut.

Nya: Å herre min je, så hon ljuger!
Du tycker visst, att du är bra!
Nej: här ser du Lotten, som duger
Och snart vilja alla mig ha!

Nya oblig.

Du har uti mycket, du har uti mångt

gj varit precis något mönster.
Betänk, du har legat, — fy baj! — hos Belmonte
och där bjudits ut i ett fönster!
Och tänk, sånt spektakel i höstas du fått —
vid dragningen rent af ur tunnan du föll.

Gamla oblig.

Sånt prat kan jag gärna dig unna!
Hvad låg väl för farligt till slut
däri, att jag föll ur min tunna —
jag ska ju förstås — "falla ut"!

Båda

Gamla: Refräng som förut.

Nya: O. Je! Att man ändå ska kunna
så fräckt sig bete utan prut!
Skandalen att hon föll ur sin tunna,
den kallar hon att "falla ut"!

Nya oblig.

Du ständigt passerat ur hand och i hand
och flackat omkring som en galning,
och jag hört berättas, att också ibland
man köpt dig uppå afbetalning; —
men då det förtäljes att du, falsk och prick,
när man velat ha dig har varit "putz weg"!

Gamla oblig

O, hvilket förtal! Död och pina!
Det är då, vid Gud, synd och skam!
I det fallet jag och de mina
oskyldiga är liksom — lamm!

Båda.

Gamla: Refräng som förut.
Nya: Hon ropar på död och på pina
och klagar på synd och på skam.
Nå — fanken nog hjälper de sina
Och alla oskyldiga — lamm.

Slut.

Fin - de - siècle.

Jag föddes, kära ni,
så charmant och pikant och elegant,
att svärma glad och fri,
intressant och i högsta grad galant,
Men afund fins det alltid till
— tammefan är det inte sant! —
man mina vingar stäcka vill —
det är verkligen frappant!

2.

Jag riksdan vördnad ger:
intressant den är — och högst charmant!
Men häller mej, jag ber,
på min kant mot en riksdagsman nafsjant
Nils Person uti "Vadensjö"
är högst intolerant,
och får jag fatt i'n, ska han dö
och bli slagen till en slant.

Han vill ha ungkarlsskatt!
Så genant! Jag tror karlen är delirant!
Söm skatt, hva? Så besatt!
Inte sant? Det är djäkla monchalant!
Men jag tror ej den gubben går
så vidare galant,
om ock på Persons sida står
hvar mö och gammal tante!

4.

I fall den skatten går,
då, så sant, får ni se nåt intressant:
då, som jag går och står,
så charmant, elegant och högst galant;
Jag emigrerar fan i våld –
se det ska bli pikant! –
och ungkarl bli på annat håll;
och det går nog galant!

Slut.

O Charlotta!

1.

Den första gång jag kände
Af kärleks djupa kval
Det var när, som det hände
Charlott mitt hjerta stal.
Jag heligt kan bedyra
Den kärleken var ren
Och i min kärleksyra
Jag sjöng vid månans sken:
://: O Charlotta! Charlotta! Charlotta!
Du som glädje mig skänkt många gång
O Charlotta! Charlotta! Charlotta!
Dig jag egnar min glödande sång ://:

2.

I bojor allt mer bunden
Jag irrade omkring
Uti den gröna lunden
Vid elfvadansens sken.

För bäckens klara vatten
För blommorna på äng
Ja, till och med för katten
Jag trallar min refräng:
O, Charlotta. etc. etc.

3.

Men tänk, Charlott fann sången
Ej bra, ty då en qväll
Jag stod invid balkongen
Och sjöng så glad och säll.
Tog hon sin vattenkanna
Och blötte ner var klut
Det kom mig ej att stanna
Jag sjöng, fast våt till slut:
O, Charlotta. etc. etc.

4

Men om jag en skall mista
Står mig tusen qvar
Fast än min korg den sista

Jag ändå hoppet har.
Och kär kanske bland eder
Fins än en Laura qvar
Som glädje jag bereder
Med denna min refräng:
O, Charlotta. etc. etc.

Ur Stabstrumpetaren

När jag i skolan gick
Jag var så slug och qvick
Hvad läraren sade då
Det hörde jag ej på
Med hufvudet på sne
Af näsduken jag vred
Fast utan band och garn
I hop ett lindebarn
Tusselull, Ack, mitt gull
Det är mig kär
Låt mig få med dig leka

Dig kyssa, klappa, smeka.
Dockan min,
Lätt och fin.
Kyss nu vackert mig.

2.

När sen jag fullärd var
Och långa kjolar bar
Då var det slut med lek
Med kyssar, klapp och smek
Tills Oscar sen jag fick
I militäriskt skick
Ty då blef långa karln
Mitt lilla lindebarn. Tusselull. o. s. v.

3.

Och när jag snart nog nu
En vacker dag blir fru
Så händer det väl så
Som det alltid plär gå
När man sin man har kär

Och när man nygift är
Man vinner på basarn
Ett litet lindebarn. Tusselull. o. s. v.

4.

När efter många år
Man böjd och grånad går
Och af sin ungdom har
Allenast minnet kvar.
Som mormor kan ändå
Man mången glädje få
Man sussar som en kvam
Med dotterns lindebarn.

X X Tusselull. o. s. v.
X

Kupletter ur Söndags-barnet. akt II. Floriral.

Uti ett nafs på sätt och vis

en himmelsk skatt jag vunnit!
Ett paradis, ett paradis,
ett paradis jag hunnit!
Tri är förtjusande, ack ja!
men visdomsregeln säger så —
kan du ej få hvad du vill ha,
Så ska' du ta' hvad du kan få.
Jag är ett äkta söndagsbarn,
det har jag hvar dag fått röna.
Mig fångar här i hymnens garn
den skönaste bland sköna!
Kör. Han är ett äkta söndagsbarn,
det kan man genast röna.
Han fångat har i hymnens garn
den sköna!

Kupletter.

Butterfield:
Om jag varit patriarken,
gubben Noach uti arken,

Som af hänsyn för familjen,
ur den himmelska flottiljen
fick en skuta sig förlänad,
till att berga folk och fänad,
lär jag, klok utaf naturen,
mera noga varit bland djuren. —
Gerna lejon, hajar, iglar,
ormar, ödlor, möss och sniglar!
Men vid alla stag och daggar!
Inga "björnar", inga "baggar"!
Nu man har det som man har!
Dumt! Dumt, att jag ej Noack var!
Dumt! dumt, att jag ej Noack var!

Paradiskupletter

ur Operetten Söndagsbarnet.

Florival.
Man kan taga denna verlden
på en två tre tusen vis,

men det bästa är att ta den
som ett jordiskt paradis.
Ack, jag tänker gamle Adam
sitter qvar i oss gunås,
och hvarenda liten Eva
påminn första mamma bräs.

Sylvia o Droney:
Nej, men är det sannt?

Florivar:
Ja visst är det sannt!

Alla:
Ty som bekant:
det går ofta på det viset
i moderna paradiset.

2.

Florivar: Månne hen Adam och fru Eva
åt för mycket äppelkaro?
Ty det säges att de blefvo
lite klena ganska snart.

Gingo derför till professorn,
som dem rådde med ett smil
Adam resa upp till Nordkap,
Eva ner till Lysekil.

Sylvia o Droney:
Nej, men är det sannt?

Florivar:
Ja visst är det sannt!

Alla
Ty, som bekant:
det går ofta på det viset
i moderna paradiset.

3.

Droney:
Adam älskar ej baletten,
han är led på bara ben,
men han tycker svarta strumpor
rätt pikant på variétén.
Eva älskar ej teatern,

hon kostymens prakt försmår,
men hon dyrkar hemligt operans
halft beslöjade tenor.

Florival och Sylvia

Nej, men är det sannt?

Droeug

Ja, visst är det sannt!

Alla

Ty, som bekant:
det går ofta på det viset
i moderna paradiset.

4.

Florival

Adam hördes ofta önska
få en liten ordensklick,
men som ingen frack han hade,
intet han på fracken fick.
Eva tänkte ofta köpa
sig en hög Biancahatt,

men till askuldstoaletten
förefölle den – lite platt.

Sylvia och Droeug:

Nej, men är det sannt?

Florival:

Ja, visst är det sannt!

Alla:

Ty, som bekant:
det går ofta på det viset
i moderna paradiset.

5.

Sylvia.

Men i Stockholmsparadiset
Eva alltför blygsam är,
och derför i Adams kassa
är det permanent misère.
"Söta, lilla, rara Adam" –
tigger Eva – "var nu snäll!
När är räkning från Lundinerna

i Brunkebergs hotell."

Florivar och Drolly:

Nej, men är det sannt?

Sylvia:

Ja, visst är det sannt!

Alla:

Ty, som bekant:

det går ofta på det viset

i moderna paradiset.

6

Drolly:

Adam kom på morgonqvisten

hem från vifften ett, tu, tre,

tog försigtigt af sig stöfverna

för att göra stum entrée.

Ha! Då ser han löjtnant Gabriel

med sin brinnande panasch

i en extra öm flirtation

med fru Eva – gudbevars!

Florivar och Sylvia

Nej, men är det sannt?

Drolly:

Ja, visst är det sannt!

Alla:

Ty, som bekant:

(hviskar) det går ofta på det viset

i moderna paradiset.

Til Sverge.

Se hist ved Østersøets Vove

Det underfulle Sagoland,

Med Søer blaa, med dunkle Skove,

Med dejlig Mø, med kraftig Mand.

Der lever Sang paa Folkets Munde,

Der klinger fuldt det gamle Sprog,

Der skrider gjennem Mindets Lunde

De store Fædres lange Tog.

× × ×

Marsch.

G. Wennerberg.

Hör oss, Svea, moder åt oss alla!
Bjud oss kämpa för ditt väl och falla!
Aldrig, aldrig, skola vi dig svika,
Tag vår ed, i alla skiften lika!
Med lif och blod försvaras skall
Den fria jord, som än är vår,
Hvartenda grand utaf det arf,
Du gaf i saga och i sång.
Och om af svek, förrädern
Och split och våld du hotad står,
Så tro vi dock i Herrans namn,
Som våra fäder trott en gång:
"Vår Gud är oss en väldig borg,
"Han är vårt vapen trygga

"På honom i all nöd och sorg
"Vårt hopp vi vilja bygga."
Härligt, härligt blir det då
Segrande i striden stå;
Härligare dock att få
För dig, o moder, falla.

× × ×

Visa om Råttan

(Ur Fru Hin.)

Marie der hemma i våran by,
en artan årig jänta
med pigga ögon å röder hy,
å går å penningeränta
å rask å kåti på alla vis
ve rocka å väfstol å skörd å spis,
ho hade bara de felé
att vara rädder
så fasliit rädder
För råtter!

En gång då flitigt man skar sin råg,
å de' var vår' som het duga
om natten flecka på lofte' låg
för de' var hett ner i stuga.
Men mora grumsade ho för slägt
å sa' te' dotra: säg va' de' ~~ikt~~,
att du ska' sofva der oppe,
som å så rädder,
så fasligt rädder
för råttor!

3.

Men flecka svarte: Jag lånt en katt
af grannes Ola ve' hagen,
å tänker ligga der hvarje natt
tess vi få kattn om dagen.
Den katten han å så fasligt rar
å vill så gerna hos mej bli quar
å jag kan vara så tryggen,
för han å quicker

så fasligt quicker
på råttor!

4

Men sent en afta ve' midnattstid
låg gammelmora så vaken,
å lyddes te' någo maskopi
hvarte ho aldri hört maken.
Ho grunna länge på va' de' va
å to' en qvastkäpp å gaf sej sta'
att göra slut på spektakle'
som hölls på lofte
deroppe på lofte
af råttor!

5.

Hon gick så tyst som ho' gått på själ
å kors hva' fick ho' vål skåda!
Hos tösa hennes der satt en karl
å kärlig kysstes de båda.
Men leken snöpligt en ända fick,

Då moran ropte: Nej tocken gäck!
va de den den Kattendu mente
som va' så qvicker
så fasliit qvicker
på råttor.?

6.

Den uschle friarn på dörrn ho' dref
å flecka låste ho' inne,
tess ho' ba' blecker å tungsint ble;
för ho' va' vre' i sitt sinne.
Men innan året had' runnit ut
i brudstol flecka dock kom te' slut.
Dé va' nog inte så tokitt
att ho' va' rädder,
så' fasliit rädder
för råttor!

Den döende krigaren.

1.

Liggande på dödens bädd
För dess faror intet rädd
Bedjande om döden snart
Såg jag der en syn så klar
Och i månans skimmer der
Låg den vän jag höll så kär
Moder, kyss mig i min dröm
Moder, kyss mig i min dröm
Moder, Moder, Moder kyss mig i min dröm.

2.

Skrif kamrater hem och säg
Att jag väl min ära höll
Och lik segrarn på dess väg
för mitt fosterland jag föll.
O, jag kan ej säga mer
Dödens engel nu jag ser
Moder bed nu för min själ

Moder, bed nu för min själ
Moder, Moder, engeln vinkar mig. Farväl!

Ta-ra-ra-bom tra-la

I.

Hvar stockholmsflicka är så nätt
har parisiskt chic och sätt
alltid smakfull toalett
synes stilig och kokett.
När hon uti vår hufvudstad
klockan tre gör promenad
mönstras hon af männens rad
ty hon går då sin.....vaktparad.
:||: Ta-ra-ra-bom tra-la.:||:
En är jinolik och tjusande
liten en och småktande,
en förstår att ögon ge
då en ann knappt upp törs se.
Märk, ett gemensamt drag há de

som hvarje främling lätt nog fann.
ty konsten knipa karlarne
hvarenda stockholmsflicka kan.

V.

I Stockholm hålles en basar
Gåfvor strömma alla där
osåldt dock allt blefve qvar
om ej något fanns som drar"
Då man skyndar söka opp
mången liten rosenknopp
och man sätter allt sitt hopp
just till små vackra flickors tropp
:||: Ta-ra-ra-bom tra-la :||:
En kommer mot dig och höres bé
Tillåt mig servera thé
Du en femma såkar ge
aldrig får du mer den se.
Det blir högst ruinerande
när se så der de lägga ann.

Ty konsten pungslå herrarne
hvarenda stockholmsflicka kann.

3.

I Stockholm plär på skridskois
hållas litet smått kurtis
Damerna de taga pris
städs med smak — naturligtvis
Dock händer stundom slikt ett sprätt,
att på isen hal och glatt,
under andras skämt och skratt,
en liten skönhet ramlar platt.
|: Ta-ra-ra-bom tra-la :||:
När så hon föll, hon rodnade
helt förstulet syntes le.
Att få hjelp åt damen ge
fram en yngling skyndade
Snart hand i hand så åka de
Att ingen annan upp dem hann.
Ty konsten tjusa gossarne
på isen stockholmsflickan kan.

4.

I Stockholm bruka damerna
att lektion i simkonst ta
ty den sporten är så bra
stärker, rundar formerna.
När sen det stor uppvisning är
Eva lik sig flickan klär
och det käckt på hufvet bär
från trampolinen — tjo — så här
:||: Tara-ra-bom tra-la :||:
Som en venus snart hon synes sigte
ur en våg uppstigande
och det blir bekikande
på najaden plaskande.
När så hon låg och simmade
förtjusande hon var, försvann.
Ja, konsten fånga herrarne
hvarenda stockholmsflicka kan.

+ + +

Zigenargossens klagan.

1.

Söderns sol, du sköna Spanien,
Spanien är mitt fosterland,
Der den lummiga kastanien
Rikt beskyddar söderns strand.
Der cypressen härligt doftar
Uti söderns sköna vår
Och de röda rosor doftar
Medan näktergalen slår.

2.

Ensam med min luta går jag
hungrande från dörr till dörr.
Ingen blick af ömhet får jag,
ingen hyllar mig som förr.
Och det brödet, som man räcker
Söderns arma, bruna son.
Der han mot sitt armod sträcker
Endast af förakt och hån.

3.

Till den fattiga Spanioren
ingen har ett vänligt ord
Han får vila sig på ängen,
sofva der som utfar bo;
Ingen kan förstå hans klagan
och hans sköna barndomssång
Eko kastar tomt tillbaka
döda toner utan klang.

4.

Ack, när jag får folket Sjunger
Tårar i mitt öga stå,
Och det längtans hopp ~~sig~~ smyger
Då till bättre framtidsår
O, uti det sköna Spanien
Der jag sett min vagga stå
Der jag hör uti kastanien
Näktergalens drillar slå.

Hem till Spanien, nu jag längtar
Derför att försakar jag;
Hem till Spanien hjertat trängtar
till det slår sitt sista slag
Hem till Spanien, hem till Spanien
Med det solbeglänsta haf
der i skuggan af Kastanien
längtar jag att få min graf.

6.

Så ljöd ordet från den lilla
i den sköna aftonstund
Det var kallt och det var stilla
Ögat slutit sig till blund
Mot ett träd sitt hufvud hvilar
han i dröm om Spaniens eld
Själen till sin Fader ilar
Spanien kom han aldrig till.

x x x

Farinelli.

Vals. (Operett af Herman Zumpe.)

Se denna prakt! Se de sköna rosors prakt!
Känn den doft, som milda vindar sprida!
Se rosendrottningen med sin hulda hedersvakt!
Hell vår rosendrottning, hell!
Öfverlemnom nu rosors blomsterkedja,
Att dess doft må honom glädja!
Den till kungen, från hans trogna folk,
Är af allas kärlek blott en tolk.
Ja, honom skänken rosors blomsterkedja,
att dess doft i dag må honom glädja!
Den till kungen från hans trogna, trogna folk
Är af allas kärlek tolk!
Vet, denna lurar stilla
Vår fru drottnings falska tjenarpack;
Den som djerfs sig dit förvilla
Derför sota får med jern och black.
Låt er varnas, er omhvärfva

Falska ränker, svek och onda dåd.
Derför dånen, ve de djerfva
Som ej lyssna till mitt råd!

Marsch.

Sång och spel och krakel
Slå hvar tråkig stund ihjel!
Skämt och skratt och glada spratt
Är vår lag båd' dag och natt.
Kraft i arm, mod i barm
Röja vi vid festers larm.
En pokal vid muntra tal
Är studentens karneval!
Stråla mot oss då och då
Gjufva ögonstjernor två,
Se vi små munnar locka,
Gerna vi kyssar plocka.
Ja, eldig kärlekslust
Manar oss tvärt till dust
Och i festlig glans

Skynda vi till dans.
Ja, sång och spel och krakel
Slå var tråkig stund ihjel.
Skämt och skratt och glada spratt
Är vår lag, båd' dag och natt.
Kraft i arm, mod i barm
Röja vi vid festers larm
Kärleks lust och druvans must
är vår högsta glädje just.

(Allegro grazioso.)

Jag helsar dig, du alla städers krona,
Jag helsar dig, du strålande Madrid!
La-la
Du, som på Manzanares strand ses trona
Belyst af himmel evigt sommarblid!
La-la!
Där städs boleron klingar
Och mandolan gladt sig svingar;
Der från Oliviers dunkla lund

Mång hviskning hörs i nattens stund,
Hviskning från ömma hjertan, som drömma,
(moderato.)
Tjusande, susande, brusande toner
Prisa de sköna, mana till dans,
der tjusande, susande, brusande toner
Prisa de sköna vid stjernors glans.
O, la, o la, o tra-la-la-la-la-la
la la!
O la, o tra la la la la la!
La, la, la, la!
O la o la o tra la la la la la la la la!
O la, o, tra la la la la la!
(Allegro moderato.) (Fanicelli)
Hvilket qval och hvilket nöje
Det första mötet är ändå!
Kinder glöda, pulsar brinna,
Längtan griper hjertan trå!
Cielo, der från Fuocontela

Hörs mandolinens ljud.
Carlo sjunger: O Manuela! Kom, mitt
hjertas våna bud!
Tyst han närmar sig balkongen.
Se, gardinen rörs ett grand;
Flickan, röd af ömma sången,
Räcker honom blyg sin hand.
Ack! ack! ack! ack! ack!
Tra la la la la tra la la la la la!
Hvilket qval och hvilket nöje,
Tra la la la la la la la la la la,
Det första mötet är ändå!

Han är det! Ja, ja han är det!
Jag honom kniper och griper bums.
Att honom klämma det ska' bli mums.
Jag tar'n i lufven,
den fårskottstjufven,
den sångarbofven, som rymt från mej;

Nu ska' han dyrt få ångra sej!
Han är det! Ja, ja, han är det!
Nu ska' du se hur med dig det går
Ty straffet följer i brottets spår.
Skull' sådant mera
Få fritt passera,
Hvar finge då direktör man se,
Som våga' minsta förskott ge!
Ve dig, ve dig,
Farinelli, ve dig!
Hämnden nalkas här!
Ve dig, ve dig,
Farinelli, ve dig!
Catschabamba kommen är!
Ha! Ha! Ha!

(Aug. moderato.) (Farinelli)

När spanioren kärleksvarm
I tar till sin flickas barm,
När i hennes blick han ser,

Gladt och dristigt mod Amor honom ger.
Och den trohets lön han får
När den tysta skymning rår
I vår tusen kyssar små,
Visar att han städs
Plär med seger stå!
Ja vid kärlek, spel och striden
Lika käckt framåt han går.
Och tar segerns pris omsider
Som en äkta matador!

Vals. (Farinelli)

Kyss mig då,
o Manuela!
Manuela, kyss mig då!
Svång dig lätt uti Fandangon;
Kastagnetter locka dig.
Kyss mig då,
o Manuela,

Manuela, kyss mig då!
Kyss mig då!
Svång dig lätt uti Fandangow!
Kastagnetter locka dig.
Kyss mig då! Tra la la la!
Tra la la la la la kyss mig då!
Kyss mig då!
Tra la la la la la la la la la!
Tra la la la la la la la la!
Kyss mig då!

Man allt bör stipulera,
På allt ge noga akt,
Och noggrant kopiera
Hvart endaste kontrakt!
Ty hvad ej der står skrifvet
Bokstafligt svart på hvitt,
Artister, det är gifvet,
Plär tolka mera fritt.

Ja, med en axelryckning
Oss mången säger så:
"Det står ej i kontraktet
Det låts vi ej förstå
Det står ej i kontraktet,
det låts vi ej förstå".

Dyra maka, längre nu ej tveka!
Inte kan din man en kyss du neka!
Lilla fun ska vara öm och varm,
Alltid mild men aldrig snar till harm!
Nu vet du det!
Dyre man, o låt mig nu förklara
Att behaga mig, hur du skall vara:
Som en slaf städs följa mina fjät,
aldrig nånsin visa trolöshet.
Nu vet du det.
Hvad! trolös, jag, som dig så ömt tillbeder?
Som kärleksfullt på lifvets stråt dig leder?

Ack, vid din röst all oro jag förglömmer,
En salig drön jag vid ditt hjerta drömmer!
Så låt oss skämta, låt oss smekas
Och räck mig nu din hvita hand!
I våra hjertan, ack - det kan ej nekas -
En vårsol ler från himlens rand!

Redan tycker jag mig höra
Huru näktergalen slår:
"Min älskling låt oss smekas,
Förrn lyckans tid förgår!"
Du skapar i mitt sinne
O, kärleks makt så blid,
Af både hopp och minne
Ett eden fullt af frid!
Nu rosors tid är inne,
den gyllne vårens tid!
Ja rosors tid är inne,
den gyllne vårens tid!

Barcarole.

Trala, trala, trala, trala,
trala, la la la la la la!
Trala, trala, trala, trala,
trala, la la la la la la la!
Den lätta båten hotas
Af bäcken undergång
Der strömmens fåra motas
Af klyftan brant och trång,
vid klyftan brant och trång.
Men Gud skall dig bevara!
Till honom haf din tröst;
Han skyddar dig i fara
Och tystar stormens röst.
Ja, Gud skall dig bevara,
Han skyddar dig i fara,
Han skyddar dig i fara
Och stillar stormens röst,
Och stillar stormens röst.
Trala etc.

Nu ur mandelblommor röda
Fjäriln dricker nektarus,
Och oranger börja glöda
Uti solens ljus.
:/: Öfverallt, öfverallt
Blomsterdoft och vårvinds sus! :/:
Nu mot himlens blåa zoner
Mera glad jag blicken slår;
Farinellis trolska toner
Åter väckt mitt hopp.
La la la la la la la
:/: Af hans sång, af hans sång
Tröstas kungen mången gång! :/:
Nu ur mandelblommor röda
Fjäriln dricker nektarus,
Och oranger börja glöda
uti solens ljus!
:/: Öfverallt, öfverallt
Blomsterdoft och vårvinds sus! :/:

Ack, hvilket nöje,
hvilken fröjd känner jag.
När jag ser mig i dag
klädd uti denna nätta drägten,
som ock jag bär med behag!
Smekande flägten,
som på morgonens vingar
så mild kring mig far!
Bjuder mig njuta af ungdomens
sorgfria dar!
Lik en man jag mig känner,
mig längtan förbränner
Att ömt få skalkas
och kyssa hvar tärna som mig
nalkas!
Glödande flammor
Väcker blicken allt sen
och vid månens sken
smyger jag tyst

dit der flickan mig väntar allen!

(Andantino) (Drummijen)

Af bitter sorg mitt arma hjerta klagar,
Förspilld min lyckaär, förödt mitt lif!
Mig skänk en blick som förr i sälla dagar,
Ett enda tröstens ord din maka gif!
Ett enda tröstens ord din maka gif!
O låt mig få din fruktan att förjaga,
Och säga dig: jag är från sveket ren!
Sen må du döma mig, jag skall ej klaga;
Mitt lif, mitt hjerta tillhör dig allen!
Ack ja, mitt hjerta tillhör dig allen!

Slut.

Sjöjungfrun.

1.

I hafvets blåa bölja
Den klara månen sken
Jag låg i lätta båten

I drömmar helt allen.
Då hastigt, och hvad tjusning!
I qvällens sommarljum
En fé med ljusa lockar
Steg upp ur vågens skum.
:/: Hon plaskade, plaskade lustigt på vågen
Härligt omstrålad af fullmånens sken
Ack vore så tänkte jag, lifrad i hågen
Vore hon min, den förtjusande fén!
Hon min, den förtjusande fén! :/:

2.

Jag såg vassgröna floret
Kring mjuka midjan lagdt.
Och vattenliljor prydde
De gyllne lockars prakt.
Af svala vågen sköljdes
Den marmorhvita barm.
Och i det dunkla ögat
Brann kärleks glöd så varm:
:/: Hon plaskade. etc.

3.

Att i sin famn mig locka
I qvällens tysta stund
Till en sirensång rörde sig
Kring hennes rosenmund. —
Den klang från dolda djupet
Så smekande, så öm.
Jag lyssnade, betagen.
Som i en salig dröm.
Hon plaskade. etc.

4.

I ostörd frid att skåda
Behagens rika skatt.
Jag gerna genomvakadt
Den hela månskensnatt.
Och var du blott en drömbild
Du underbara fé
Jag ville dock för evigt
Den ljufva synen se!
Hon plaskade. etc.

Ur vågen.

1.

Ur vågen, ur vågen för gamla Schmidtens
bår :/:
Här ligger hjelten bland de stumma
Sargpukor tumma, Mumla och brumma!
Kling klang, kling klang!
Hej, klinga och gutår.

2.

Fall neder, fall neder, du nykterhetens
vän :/:
Är ej processen snygg och täcker?
Se på pukslagarn, sjelfva Stendecker,
Kling klang, kling klang!
Han står på läktaren.

3.

Bland hjeltar, bland hjeltar har
Bachus mist sin man. :/:
Korus i koret suckar och gråter

Nystedt han spelar,
Munggigan låter
Kling klang, kling klang
Hej, klinga och gutår.

Faust.

1.

"Skall jag då så länge vänta,
Liten Karin kär?
Kan du ej på dörren glänta,
Liten Karin kär?
Snart det dager är!" —
Ifrån älskarens cittra springer
Sången ständigt hä;
Flicka, först med ring på finger
Dörrn du öppna må!

2.

"Liten Karin kan du neka
att en kyss mig ge?

Låt din kärlek dig beveka
Att en kyss mig ge!
Skall jag fåfängt be?"
Fast det djupt till hjertat stinger,
Flicka, se dig för!
Kom ihåg med ring på finger
Först du kyssas bör!

Cornevilles klockor.

Skeppsgosse lilla.
Sakta och stilla
Gungar ditt skepp på ditt nyckfulla haf.
Rundtomkring verlden
Styr du vår färden,
Segla då lyckligt och gå ej i qvaf.

Mellan himmeln och jorden
Annat hem du ej har,

Och ditt allt är ju vorden
Skutan, hvarpå du far.
Snabb öfver vågen
Seglaglad i hågen
Hala haj!
Skeppsgosse lilla. etc.

Någon drottning kanhända
Som gemål, får dig fort;
Kanske hajen gör ända
På ditt lif inom kort.
Snabb öfver vågen. etc.

Konung för en dag.

Se blomman läskad vorden
Af aftondaggens fall!
Med vällust dricker jorden
Af molnets tåreswall.

När allting väl tycks väcka
Naturen till lif igen —
Hvi skulle vi ej släcka
Vår törst precis som den?
Ja, flickans mund
Och dufvans mund —
De två
De stå
I innerligt förbund.
Också
Förmå
De flesta oss i grund.
Ja, älska, sjung, slå i, drick ur!
Allt har sin tur.

Ses soln i morgontimman
Ej dricka hafvets våg?
Och skyn ju druckit dimman,
Som nyss kring nejden låg.

När allting vårt tycks väcka
Naturen till lif igen —
Hvi skulle vi ej släcka
Vår törst, precis som den?
Ja, flickans mund
Och druvans rund —
De två
De stå
I innerligt förbund
Också
Förmå
De fresta oss i grund
Ja, älska, sjung, slå i, drick ur!
Allt har sin tur.

Figaros bröllop.

Våren, som lyden
Ömma begär
Tyden mig, tyden
Hvad kärlek är

Jag den ej känner
Jag den ej ser;
Derför, gó vänner
Frågar jag er.

I min berusning
Har jag blott val
Mellan förtjusning,
Ängslan och qval.

Bäst då jag brinner
Köld mig betar;

Kölden förswinner,
Elden blir qvar!

Fåfängt jag söker
Säkhetens lott
Dermed jag öker
Lidandet blott.

Ofta jag bäfvar,
Likt aspens blad,
Och eftersträfvar –
Jag vet ej vad!

Mitt arma hjerta
Upplöser sig;
Men denna smärta
Ljuf är för mig.

Väsen, som lyden

Ömma begär,
Tyden mig, tyden
Hvad kärlek är.

Register.

	Sid.
Begrafningen på hafvet.	13.
Cornevilles klockor	165.
Den döende krigaren	139.
Den sköna Helena	74.
Din är jag än	80.
Don Juan	90.
En kurtisörs missöde	15.
Farinelli	147.
Faust	164.
Figaros bröllop	169.
Fra Diavolo	2,17,22.
Fredmans epistel n:o 93.	58
Fyrverkerikupletter	37.
Fångens klagan	63.
Förfalsknings visa	44.
Grönskande gran	69.
Haga-marschen	1.

	Pag.
Herr Scharles Pektherzohn	103.
Hittebarnet	78.
Hvar är den enda jag har kär	11
I Hongkong	47.
I unga dar	9.
Jag vet ett land långt upp i norrapol	29.
Jorden rundt på 80 dagar	55.
Karl August	95.
Klippan	53.
Konung för en dag	166.
Krigarens dröm	84.
Kung Erik	60.
Kupletter	64.
Kyssen	42.
Loppan	43.
Marsch	134
Martha	20,29,68,76.
Militärvisa	70.
O Charlotta	121.

	Pag.
Också en sport	111
O Yngling	77
Pompa	30.
Profeten	88
Qvinnor! O champagne	4.
Regementets dotter	91.
Rika morbror	89.
Runebergs död	81.
Selmas klagan	32.
Sjöjungfrun	160.
Sjörövaren	79.
Skräddarens lår	35
Skräddarevisa	39
Skymningssång	73.
Som en örn mot solen	72.
Spökerierna vid slottet	115
Stabstrumpetaren	123
Stockholms vaktparad	99
Söndagsbarnet	125

	Pag.
Ta-ra-ra bom tra-la	140
Till Sverge	133.
Under paraply	92.
Uppbrotts sång	24
Ut vägen	163
Vallflickans visa	69
Vermländingarne	18, 86.
Vid stranden	82
Visa om råttan	135
Zigenargossens klagan.	144.